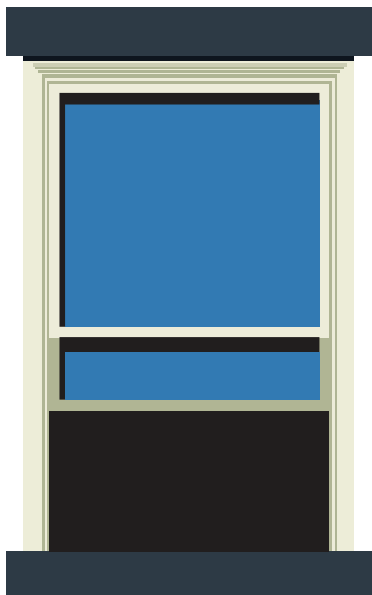

KVĚTINOSTESK

MICHAELA LOSEKOOT

Michaela Losekoot

Květinostesk

© Youngbooks
Praha 2013

© Michaela Losekoot, 2013
©Youngbooks, 2013

Maxovi, který by bez květinostesku nebyl.

Jsem sama, sama v kovové krabici pověšené na lanech, principu, který nikdy nepochopím. Sama v nepochopitelném, psychicky, fyzicky. Snažím se nemyslet. Třetí patro. Chytám se stěn a snažím se nedýchat. Dřív se svět přizpůsoboval nám, teď se my přizpůsobujeme světu. Můj pokřivený obraz v kovových dveřích, přibližuje se, dusí mne. Přibližuje se a já ustupuji. Jako vždy. Ještě dvě patra. Žaludek na vodě a létání těsně nad ní. Lisují mi hlavu a nic z ní neteče. Otevírají se dveře. Stará, pohublá žena o holi, zavřu oči, cítím nemocnici, hádám, na co bude myslet, než umře. V zrcadle, rovná si paruku a maluje rty. Přetřu si dlaněmi obličej a setru včerejší make-up. Už jen jedno patro. Představa, že bych se musela dotknout její pleti, té už bylo dost, mi

svírá hlasivky. Dívá se na mne přes brýle a mlaská, na zrcadle zůstává zamlžený kruh.

Prízemí. Vybíhám z budovy, bouchnutí domovních dveří.

Začíná slunce. Věděla jsem, že bude svítit, svět musí být vyvážený.

Musím jet domů a vyspat se. Musím si zopakovat základní sociální návyky, abecedu, notovou osnovu, směrové značky. Musím si vzpomenout, jakou rukou píši a kde bydlím. Otáčím se nahoru do oken, třetí patro, uprostřed, bez balkonu. Stojí za záclonou, vidím ten stín, tu známou siluetu, jen tam stojí a pozoruje mne, jak odcházím.

Pulzující rudá tvář, posetá miliony mravenců, pálí, bolí, mrzí. Cítím, jak mi z obočí stéká krev, otírám jí žlutými rukavicemi, utíkám na metro. Mísí se s odrohlenou řasenkou, štípe, kouše, připomíná nechtěně zapomenuté, že bez svátostí se nedá žít, že Bůh je mrtev a že svátosti nám zanechal na truc.

Musím jet domů. A vyspat se.

JARO

Nikdy jsme doma neměli vázu. Otec květiny nenosil. Pro matku byla konfrontace se zaprášenou vázou – jednou otevře skříňku a tam bude stát, osamocená, s čarovým kódem na dně, nikdy nenaplněná – nepředstavitelné. Zrcadlení, váza v mémě a ona v ní, nedovolovalo mít doma žádné nádoby na květiny. Výmluvy, že kytky se neničí, netrhají a neubližuje se jim pro potěšení. Večerní slzy do polštáře, slyším je v pokoji, padaly i kvůli květinám, jsem si jistá, jak jen si šestileté dítě může být. Večerní slzy, cítila jsem je na jazyku před usnutím.

Až teď tomu rozumím, stesku po květinách. Místo pod levým druhým žebrem, dva palce doprava a centimetr vzhůru, spojnice mezi pravou a levou plící, v průsečíku je to místo, píchne. Píchne vždy, když vidíte jinou ženu s květinou. Tváří se jinak, dobývané samičky,

s váhavým úsměvem, stále ale jako by nic, příliš lehké vítězství, aby stálo za otevřenou radost.

Kvůli němu se líčíme, voníme, oblékáme sukně, posíláme vzdušné pusy a obtáčíme pramínky kolem ukazováčku.

Květinostesk.

Když mne přepadne, zapálím si. Imaginární spolek opuštěných duší. Naše společenské vědomí se jednotí, každým vdechnutím, cítím každého osamoceného kuráka ve vesmíru, záchvěvy jejich duší, stesky po porozumění, po objetí.

Vydechovaná oblaka kouře, tajné signály o souznění.

Všichni chceme jen trochu toho
lidského tepla.

Tři desítky soukromých světů usilujících o jednotu. Evropská unie uvnitř jednoho železného vagonu. Slečny bez stylu, muži bez kravat, psi bez náhubků. Proplétající

se pachy, spojující se slova. S absencí jediné věty by se celý systém zhroutil. Rovnají si tašky na klínech, upravují si ofiny, oklepávají boty. Střechy přemalované na růžovo.

Tři stovky myšlenek zamčených pod hesly, minimálně deset písmen a tři čísla. Tříští se o stěny tramvaje a protínají se v zorníčkách revizorů. Slušnost zrazující pohodlí a věčné zastírání zklamání, že těhotné a důchodci vždy sedí.

Tři tisíce pocitů. Nepřítomné pohledy z oken stahované všedním dnem. Miluji se se všemi spolucestujícími. S tím mužem v kabátě, který se na mě letmo usmál. S tou slečnou v zelené čepici, nervózně ťukající SMS. Nejdéle se se mnou vždy miluje řidič. Čechrám mu vlasy místo větru a předříkávám zastávky. Nakonec mu olíznu malíček a políbím ho na nos. Ví, že budu vystupovat, ale nedá to na sobě znát. Dnes mne ani nepolíbí zpět. Národní divadlo, teď nebo nikdy.

Zaklapnu knihu a vystoupím.

Zvuk podpatků a zvonků tramvají, kelímky od Starbucksu, prach a hladoví holubi. Zhasínající se lampy mne děsí. Postupně nechávají jednu ulici za druhou napospas podzimní tmě, té, za kterou se může schovat kdokoliv, ze které může vystoupit cokoliv, kdekoliv, klidně i tady.

Osmdesát korun za hodinu, osmdesát korun za ztracenou pýchu a povrchní úsměv. V pět třicet otevírám tabák, cpu bundu do přihrádky pod pultem. Kdykoliv to dělám, mám nevýslovnou chuť udělat tam hnízdo pro kuřata. Celý den bych je objímala nohama a pravou rukou krmila. Levou bych vracela zákazníkům drobné.

Rovnám do polic nové výtisky. Na jedné z titulek je zase máma. Kleknu si s tím časopisem na zem. Dívám se na její obličej. Stejně, jako jí teď hladím já, ji hladí dalších sto tisíc lidí. Makrointimita médií. Mají na ní postavené popelníky, balí do ní vložky a překládají ji do kabelky.

Zamknu, časopis s mámou sundávám z pultu. Všechny výtisky vracím dozadu, rozdělím deníky, uvařím si kafe. Posledních pět minut před vstupem na bojiště.

Prolistovávám noviny a vybírám stírací losy. Přes den je tu tolik lidí, že se nedostanu ani na stranu tři. Nucené úsměvy a laciná gesta, zdvořilá slova a prázdné věty. Styk se zákazníkem nastavený podle počítačového programu.

A vy? Stříbrné kamelky. Osmdesát dva. A tady osmnáct zpět. Díky. Díky. Mějte se. Taky.

Co si budete přát vy? Jednu Mladou frontu. Dvanáct. Díky. A osm zpět.

Mějte se.

Pro vás?

Mé já se ztratilo ve svém vlastním stereotypu. Dnes. Nebo včera. Mám volno. Nevím, jestli jsem ze snu probudila nebo právě usnula.

Mé já ztraceno ve svém vlastním světě. Stejně jako se máma ztratila v sobě.

Večer mi sedí u postele. Ženský duch se vždy rozplyne v mužském. Sloužit jim a rodit jim děti. To nikdy nedopustí, zdůrazňuje a přitáhne mi peřinu k bradě.

Ženský duch, co to je, kde je, neztratila jsem ho už? Jdu ho hledat. S čelovou baterkou v rudých lodičkách vyrazím, lapená nepolapitelná. Mám strach, že ho nenajdu. Mám strach, že ho najdu.

Zpocená se probouzím. Zmačkaný propocení polštář vedle postele. Sahám si na čelo, žádná stopa po baterce. Tma, pocit, že jsem jediná bytost na planetě, osamocená, konečná, až zemřu, lidský rod vyhyne. Jako vždy, když se mi zdá o ní.

Nemohu znovu usnout. Ležím v posteli už dvě hodiny, podepírám očima strop a mám strach, že jakmile uhnu pohledem, horních osm pater na mne spadne. Osm pater. Ve všech pokojích nade mnou jsou ložnice.

Slyším souseda masturbovat.

Přidávám se. Život ve městě.

Rozsvěcuju lampičku a oblékám se do županu. Jdu vybrat schránku. Šoupu bačkory o kamennou podlahu. Cítím, jak do venkovního světa nepatřím. Jak jsme nastavili svět tak, že díky županu je člověk najednou vyčleněn. Mysl, maso, úsměv stejný, ale najednou sem nepatří. Doufám, že nikoho nepotkám.

Účty. Knižní klub a dva časopisy. Vzkaz od souseda, budou zapisovat stavy vodoměrů. Všechny jsou pro mě. Pro to hláskové souřadí, napsané, podepsané, zapsané. Pro dvacet písmen.

Pozvánka na ples. Další účet. A dopis od mámy.

Sedám si ke stolu, kafe, já, popelník, svatá trojice zářící nad Prahou, zabalím se pořádně do županu a otevírám dopis.

Někde mezi srdcem a pochvou, lehce pod hrudním košem, usedají jedna vedle druhé, mačkají se a tlačí

na ostatní orgány. Tam, tam se střádají. Křivdy. Rozpínají se a nutí mě krváčet, dovnitř, nikdy ven, aby ostatní nic neviděli. A kdyby to vytušili, popřu vše.

Je nominovaná, vypadá to, šance na výhru je vysoká, to nenapsala, jen já vím, že co není jisté, o tom nemluví. Má se dobře.

Opět žádná zpáteční adresa.

Vytáhnu z tašky časopis a položím ho na stůl vedle dopisu. Nemám tušení, jak je ta fotka stará. Postavím na její pravé oko hrnek s kafem a lehce s ním zakymácím. Stéká po okrajích, dotkne se její ofiny, rozpije se a zkrabatí obálku. Z druhé strany jí pod lícní kostí tvoří nemilý stín. Prstem protáhnu kávu až k bradě. K černému náhrdelníku už mi to nevystačí.

Za tohle mě vyměnila. Za to, že si lidi staví na její hlavu kafe.

Večerní Praha. Klapání bot mezi lampami, ještě neovládly svět, ale vím, že se chystají. Společně se semaforey

se jim to někdy povede, jsem jediná, kdo o tom ví, ale nemohu to říci nahlas. Už nikdy bych neměla zelenou.

Utíkám Italskou a hledám správné dveře. Soukromý dialog mezi mnou a mnou, o tom, proč jsem s tím souhlasila. Poslední prohrábnutí ofiny, stažení bundy pod boky a pohození vlasů před ucho. Bojím se, že ho už nepoznám, viděli jsme se jen krátce. Nejistota, že jsem si jeho tvář nezapamatovala správně. Bylo to setkání tak nedůležité, návod na polévce z pytlíku, rozmíchat a chvíli povařit, byla jsem tam s ní, ne s ním. V kabelce Ekonomie podniků, táhne mne dolů stejně jako vědomí, že mi je 27 a pracuji v trafice, přežít zbytek života, přežít a zemřít až na konci, nikdy nikoho nevyměnit za kariéru.

Vcházím do baru, drama westernového filmu, v koutě sedí, mladý hoch, hledící na dveře, skrze mne. Mává. Prostor zotročený jeho červeným svetrem s pruhy, s těmi pruhy, nenechají mne vydechnout, stahují mi čepici, šálu, předsudky a čest. Člověk nepotřebuje šest vteřin, aby si uvědomil, že chce s někým

souložit. Stačí mi to, ono zamávání, ten čas mezi zvednutím a položením ruky na stůl, ten způsob, jakým to udělal, to je ono.

Sedám si a cítím, jak si mne prohlíží, jak mluví o nepodstatném a sbírá čas do kovové ošatky u pasu, aby si zapamatoval triko, které sklouzává z mého ramene.

Objedná dvě sangrie, bez otázky, rozhodl se, on a jeho ego, mezi povídáním o své nové knize, student ekonomie píšící knihu, jaké kliše, vím, že jestli se o těch jeho několik popsaných stran budu zajímat dál, zamiluje se do mne jen proto. Je mi jasné, že o ekonomii dnes nepadne ani slovo, zasouvám tašku pod stůl, nohama až úplně do kouta a připíjíme na zdraví jeho obrazům. Odmítá mi odpovídat na jakékoliv osobní otázky, bojí se mne, má důvod. Jen o něm ještě neví.

Sebezapření, plovoucí v páté sangrii. Zavádíme o sebe koleny, nezávazná předehra předstírající nevinnost, pomalu, jistě, jistě v nejistotě. Psané eseje o štěstí, vepsané do místa mezi jeho zápěstím a vyhrnutým

rukávem, který si povytáhne vždy, když se natahuje pro cigaretu. Vylamuje ze mne věty o světě stejně ladně jako ze své sangrie ovoce. Mezi cigaretovým dýmem se snaží nacpat svůj život do krabičky od cigarety, kterou mi podává pokaždé, když má pocit, že dlouho mlčím a pozoruji ho. Čím víc ho znervózňuje mé ticho, tím méně slov pokládám na stůl, pod tvrdou skořápkou mladý muž na lovu, loví mne, nevěda o tom, že je sám loven. Umění naslouchat.

Necítím v břiše žádné motýly, cítím je o trochu níž, plácají se mi křídly o stydké pysky a snaží se neuhynout, protože každý náraz bolí, mě, je, nás všechny. Potřeba být lapena do červených pruhů. Fouknu mu dým do tváře, jemný náklon a odklepnutí cigarety. Vadí mu to, slzí mu oči, mne si je. Jedna slza mu ukápne na hranu mezi bílým a červeným pruhem, přesně tam, kam by se chtěli nechat lapit moji motýli.

Platíme, korunami za sangrie, motýly za těch několik nenápadných dotyků pod stolem, za to zahřátí rukou a prohrábnutí mých vlasů. Za miliony mých sklopených

pohledů a jeho nervózního potukávání no-hou. Ulice poseta utrhanými křídly

Nabídne, že půjdeme ještě někam a já přijímám. Pravá, levá, jdeme stejně, smíření se svým osudem. Předstírám, že mne před chvílí nepolíbil, klidně, pomalu, způsobem, při kterém téměř všichni moji motýli vymřeli, po meči, po přeslici se již dnes nevymírá. Drkotám zuby, trik starší než Davidova hvězda, a on se na něj laskavě chytá, vědomě, obejmeme mne a snaží se předstírat, že mužství netkví v lovení mamutů, ale v tření se o rukávy mé bundy. Jsem chycena, jako sanitka mezi dvěma tramvajemi, nemůže sem a nemůže ani zpátky a ví, že na konci své cesty někoho musí zachránit. Nechávám ho, tře své ruce o mé, chystám si pomalu, co zítra řeknu jí, až se na ni podívám a budu vědět, že jsem označovaná jeho rty jako kráva jdoucí na porážku.

Vystavěli jsme si na zemi království bez dálnic, poseté růžemi, bez okvětních lístků. Líbáme si bolístky a přičítáme je vedlejšímu efektu souznění. Ve frontě na